

”Kan vi åka till pipploteket?”

Text & foto: Mimmi Söderlund

Jag har en treåring. Ljuvlig förstås, men samtidigt så mycket mer treåring än andra treåringar jag har träffat: mer trots, mer frustration, mer NEJ! DU ÄR DUMMASTE! JAG VILL INTE!

Jag försöker intala mig att det är en övergående fas och att en stark vilja är bra, men dessa mantran är svåra att hålla fast vid under dagens alla duster. Detta barn går sin egen väg, bryter mot regler, lyssnar inte på någon. Hen tar plats, är yvig och högljudd, klampar in med skorna på och lämnar efter sig en oreda som vore hen en orkan.

Men inte på biblioteket. Där följer hen regler som jag inte ens har berättat om. Hen upptäckte barnavdelningens skogräns innan vi vuxna gjorde det. Väntar tålmodigt på grön signal vid återlämningsapparaten. Iakttar tystnad på ett fördömligt sätt. Detta barn, denna treåriga virvelvind som i vanliga fall har svårt att uppehålla sig på samma plats i mer än några minuter, har på biblioteket utvecklat vad som närmast kan liknas vid en ritual. Hen tar av sig skorna, känner in rummet genom att rätta till en kudde och hälsa på mjukdjursinventarierna, och hämtar sedan en väl vald hög bilderböcker – i regel samtliga titlar i facket ”Fordon”. Dessa bläddrar hen igenom långsamt och andäktigt, och det går inte att jäkta på, inte heller att föra en dialog. Treåringen är i en egen värld och släpper bara in den som förstår; som det helt okända barnet som slog sig ner bredvid och pekade på en helikopter i mitt barns uppslagna bok. Inom sekunder var en livlig konversa-

Illustration t.v.: Balsam Karam

tion igång och den avbröts först när de spontant kramade varandra hej då. Ett möte med en jämlike som inte skulle sett likadant ut i en annan miljö.

Att barnet gillar böcker kommer inte som en chock för oss föräldrar eftersom vi högläst dagligen alltsedan hen visade annat än oralt intresse för böcker. Halvmeterlånga utlåningskvitton varje månad och att personal på stadsdelsbiblioteket känner oss vid namn säger en del om vårt förhållande till läsning. Men att böckernas hus skulle visa sig vara lika viktigt för barnet med den vilda personligheten som böckerna i sig trodde jag aldrig. Att se hen kliva in i den värld jag själv också älskar och veta att här möts vi, vi som till vardags kommer ihop oss ständigt, är inget annat än magi. Jag känner stor glädje när den uttråkade treåringen som har utfört alla hyss hen kommer på själv finner lösningen på tristessen: ”Kan vi åka till pipploteket? Kan vi det?”

